

Sú si všetci ľudia rovní?

Erik von Kuehnelt - Leddihn

16. mája 2019 ✚ Politika

Zákonodarcovia a revolucionári, ktorí sľubujú rovnosť a slobodu zároveň, sú buď psychopati alebo šarlatáni. Goethe

Zdroj: wikimedia.org

... je vhodné zvážiť niektoré populárne klišé, ktoré konštatujú, že sú si všetci ľudia rovní, ak nie fyzicky alebo intelektom, tak potom aspoň „rovní pred Bohom“. Tak tomu však v žiadnom prípade nie je. Ani jedno z rôznych kresťanských učení netvrdí, že nás Boh miluje všetkých rovnako. Zo Svätého Písma samotného je nám známe, že Kristus miloval niektorých zo svojich učeníkov viac, než druhých. Žiadne kresťanské náboženstvo neučí, že milosť je darom pre všetkých a v rovnakej miere. Katolícke učenie, ktoré je optimistickejšie, než luteránske alebo kalvínske, len hovorí, že každému je daný dostatok milosti na to, aby bol *schopný* sa spasiť, aj keď nie v rovnakej miere. Reformátori, ako deterministi, neuznávali ani toto minimum. Je však zrejmé, že markíz de Sade a sv. Jean Vianney, alebo farár von Bodelschwingh, si „pred Bohom“ rovní neboli. Inak by kresťanstvo nedávalo žiadny zmysel. Hriešnik by bol rovní svätému, zlo by bolo to isté čo dobro.

Je zaujímavé pozorovať, akými spôsobmi preniklo toto demokratické myslenie medzi teológov. Slobodu zmieňuje Písmo niekoľkokrát. O rovnosti tu však nestojí ani slovo. A predsa medzi náboženskými mysliteľmi existuje množstvo takých, ktorí sa snažia preklenúť onú priepasť medzi náboženstvom, t.j. ich kresťanskou vierou a určitými súčasnými politickými názormi. Preto potom hovoria o *príslovečnej* rovnosti, bez toho aby si boli vedomí, že sa tým dopúšťajú prechmatu. Začínajú s tým, že všetci ľudia sú *rovnako* obdarení dušami, že sú všetci *rovnako* povolani k spáse, že sú *rovnako* stvorení na Boží obraz atď. Lenže dve osoby, ktoré sú rovnako obdarené nosom alebo bankovým účtom, nemajú rovnaký nos ani bankový účet. Fyzické a intelektuálne rozdiely medzi ľuďmi – naše prednosti a podradnosti – sú úplne zrejmé. Určiť náš duchovný stav je však už omnoho ťažšie. Nevieme, kto z nás má k Bohu bližšie a preto by sme mali pokladať jeden druhého za sebe rovných. Taká rovnosť má však len procedurálny charakter. Podobáme sa skôr poštárovi, ktorý doručuje zalepené obálky bez ohľadu na to, čo je vo vnútri každej z nich, bez toho aby si uvedomoval, že jedna obsahuje bezcennú reklamu a druhá výsostne radostnú správu. Toto prirovnanie, to je nutné

priznať, nie je ani zďaleka dokonalé, pretože všetky ľudské bytosti majú toho istého Otca (Tvorca) a sú teda bratmi, aj keď na rôznych duchovných úrovniach s rôznymi funkciami v ľudskej spoločnosti. (Jeden človek môže byť spoločensky dôležitejší než druhý, ale každý je nepostrádateľný, pretože každý je iný, jedinečný. Opačné tvrdenie je demokratickým nihilizmom.)

Zdroj: wikimedia.org

Ďalšie kliše hovorí o rovnosti pred zákonom, o ktorej sa mnoho ľudí tak súhlasne vyjadruje. Rovnosť pred zákonom môže byť niekedy pomocou v núdzi, aby sa ušetrili peniaze a námaha nutné k zdĺhavému vyšetrovaniu. Inými slovami rovnosť pred zákonom má „praktický“ význam. Otázkou však stále zostáva, či je kýžená, či by sa mala vždy dodržiavať a nakoniec, či je spravodlivá. Je zrejmé, že ku štvorročnému dieťaťu, ktoré sa dopustilo zabitia človeka (aj to sa vskutku deje!), je nutné pristupovať inak než k sedemnásťročnému dospievajúcemu a inak než k tridsaťročnému dospelému. Rovnosť túto skutočnosť akceptuje, ale následne dodáva, že všetci muži a ženy vo veku tridsať rokov by mali byť trestaní rovnako. Napriek tomu väčšina súdov v civilizovanom svete zvažuje okolnosti. Sv. Tomáš tvrdil, že krádež v skutočnej núdzi – zúfalý žobrák, ktorý ukradne bochník chleba, aby nasýtil svoju rodinu – nie je hriech. Keď nemecké obyvateľstvo v zime 1945 – 1946 doslova umieralo mrazom, kardinál Frings z Kolína svojim verným povedal, že za týchto okolností nie je pred Bohom krádež uhlia hriechom ani zločinom (odtiaľ fráza „kohle fringsen“ – fringsovať uhlie).

V iných prípadoch budú vytvárať na ceste rovnosti pred zákonom prekážku pohlavné rozdiely. Ženy sa napríklad môžu rozhodnúť, že otehotnejú a tým získajú materskú „dovolenku“, ale muži nemôžu. Keď sa v roku 1964 v Nemecku rozmohli bikiny v štýle „hore bez“, jeden nemecký denník humorne protestoval proti policajnému zásahu a to preto, že polícia porušila ten vysoko demokratický a rovnostársky štátny zákon, ktorý zakazoval akúkoľvek diskrimináciu na základe pohlavia. Prečo by mali byť ženy nútené si zakrývať hornú časť tela a muži nie? Nedopustil sa však Boh diskriminácie, keď urobil medzi pohlaviami fyzické rozdiely? Rovnosť pred zákonom môže byť vysoko nespravodlivá. Len si povšimnime zvolanie: Summum ius, summa iniura (Najprísnejší zákon môže byť najväčšou nespravodlivosťou). Spravodlivosti slúži omnoho lepšie už citovaný princíp Suum cuique (Každému, čo mu patrí).

Tretie kliše, ktoré množstvo ľudí uplatňuje v živote, znie: *rovnosť príležitostí*. V užšom slova zmysle táto rovnosť sa nedá nikdy dosiahnuť a preto by sa o ňu nemalo ani snažiť. Veď pri zamestnávaní pracovných síl sa nedá inak len diskriminovať medzi skúsenými a neskúsenými, pracovitými a lenivými, nedôvtipnými a dôvtipnými atď. V mnohých odborových organizáciách je však zvykom protestovať práve proti takejto spravodlivej diskriminácii a trvať na platových tarífach a istote zamestnania bez rozlíšenia. Bolo by omnoho múdrejšie hovoriť proti nespravodlivej diskriminácii, svojvoľnej diskriminácii bez solídneho faktického podkladu. Niektoré odbory vykazujú nepekné záznamy v registri rasovej diskriminácie, ako napr. v Južnej Amerike, kde má bežný človek sklony k rasizmu, zatiaľ čo kapitál a veľkopodnikatelia sú farboslépí. (Text bol písaný v roku 1974. pozn. red.)

Oprávnená diskriminácia, alebo tiež preferencie na základe zásluh, až nápadne absentuje v onom posvätnom procese, ktorý má na našu spoločnosť tak veľký vplyv – v politických voľbách. Či už sa jedná o rýdzo demokratické voľby na západe, alebo plebiscitnú komédiu na východe, všade panuje princíp „čo človek, to hlas.“ Voličove znalosti, skúsenosť, zásluhy, pohlavie, majetok, vojenské zásluhy, postavenie a povest v obci – nič z toho sa u neho nezarátava, okrem vegetatívneho princípu veku – musí dosiahnuť veku osemnásť, dvadsať jedna, dvadsať štyri a pod. Dvadsať jedna ročná pologramotná prostitútka a šesťdesiat päť ročný profesor politológie, ktorý prišiel vo vojne o ruku, má veľkú rodinu, nesie veľké daňové zaťaženie a skutočne rozumie politickým problémom doby, o čo sa má opierať jeho volebný hlas; títo dvaja sú si ako občania politicky rovní. V porovnaní so sedemnásťročným študentom výberového gymnázia, má naša milá prostitútka, ako volič, omnoho vyššiu vážnosť. Nie je preto div, že v oslobodzujúcich sa nových národoch – aj niektorých ďalších – nie je gramotnosť podmienkou k získaniu volebného práva. Toto voličské rovnostárstvo psychologicky vytvorilo aj ďalšie rovnostárske predstavy, ktoré tak kritizoval pápež Pius XII. A nielen on.

Zdroj: wikipedia.org

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/rovnost-a-sloboda/>